

Hoofdstuk 42

Lieve kleinkinderen,

*Kennen jullie dat mooie lied van André Hazes: 'Bloed, Zweet en Tranen?'
Wat is dat toch een mooie meezinger. Vooral als je met je vrienden een biertje
hebt gedronken, zing je uit volle borst, met veel enthousiasme en veel
overtuiging van bloed, zweet en tranen. Wat voelen jullie je dan met elkaar
sterk! Ja, op dat moment kunt je de hele wereld aan.*

*Maar, wanneer je tegenslag in je leven krijgt, je wordt ziek of komt in andere
'ellende' terecht, hoe enthousiast kun je dan nog dit lied zingen, dit lied vol van
bloed, zweet en tranen?*

*Tijdens de Tweede Wereldoorlog was Winston Churchill premier van Engeland.
In 1939, aan het begin van deze wereldoorlog beloofde hij zijn volk bloed, zweet
en tranen. Maar ook de eindoverwinning!*

*Geloofden zijn mensen hem allemaal? En hoeveel mensen moesten er eerst
sterven, voordat Hitler-Duitsland voorgoed verslagen was?*

Hoofdstuk 42 - Mara - Exodus 15 : 22 - 27

Tussen het groene Egypte en de kale granietbergen van de Sinai ligt een woestijn, een kale, wilde wildernis van rotsen en zand. Men zegt dat het er in oude tijden beter wonen was dan nu. Er moet toen meer water zijn geweest, meer bomen en meer eten voor het vee. Zeker is het dat het ook toen niet een geweldige woonplaats is geweest voor mens en dier.

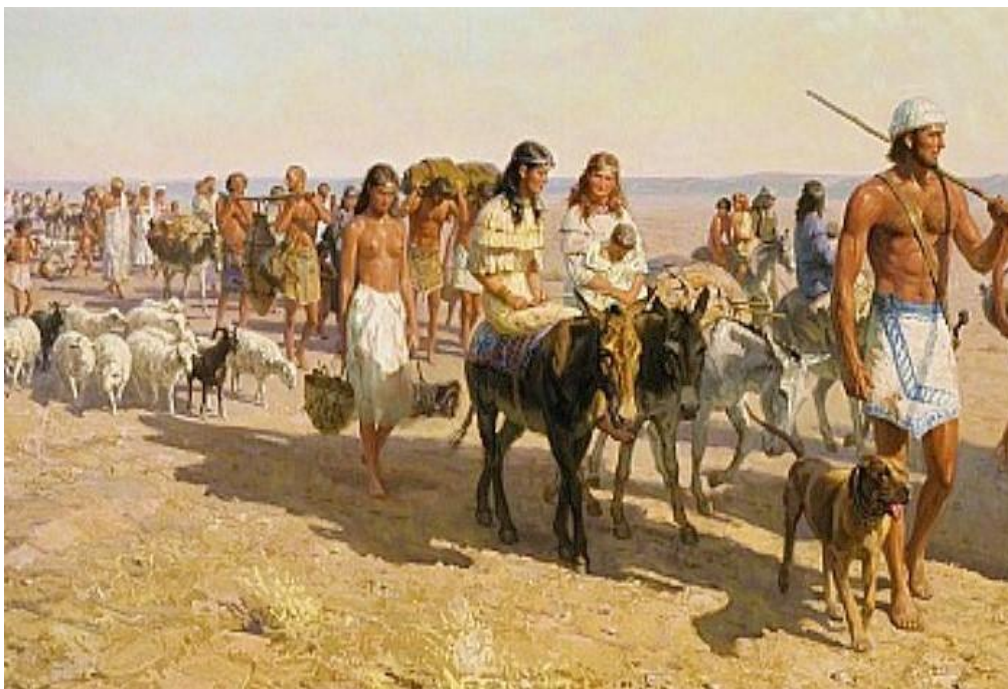
Er zijn plekken waar altijd water is en waar bomen groeien. Meestal zijn dat hoge palmbomen die schaduw geven. Zulke oases liggen soms dagenlang reizen uit elkaar. Zomers regent het er niet, maar in de winter zijn er vaak hevige plensbuien. Dan lopen de diepe dalen tussen de hoge rotsen vol water en beekjes en rivieren stromen bruisend het westen in, richting de zee. Maar meestal is dit water van korte vreugde en na een aantal dagen is alles weer even dor en droog als eerder.

Buiten de oases groeit niet veel: een paar doornstruiken en hier en daar een beetje armoedig gras. Het is moeilijk om op deze plaatsen kudden koeien, schapen en geiten voldoende eten te geven. Bijna het hele jaar door is het er overdag heet en brandt de zon op de grote zandvlakten en op de kale, zwarte rotsen. En 's winters zijn de nachten daar zo koud dat je er bijna niet van kan slapen en dat je ligt te rillen in je klamme, bezwete kleren.

Zo is dat land: dor en dorstig onder een verschroeiend hete zon. En juist daar moest het volk Israël dwars doorheen trekken naar de bergen in het zuiden. Dat

was een reis van dagen en weken, Voor een karavaan met hun zwaarbeladen kamelen was het al een hele onderneming, maar hoe zou dit gaan met een heel volk dat geen ervaring had met woestijnreizen?

Niemand kende de woestijn beter dan Mozes. Niet voor niets was hij veertig jaar lang schaapherder in de woestijn geweest! Soms dacht hij dat het onmogelijk was om dit grote volk door de woestijn te leiden. Drinken voor iedereen zou misschien nog wel gaan, maar waar haalde je voldoende eten vandaan wanneer het meegebrachte paasbrood uit Egypte op was? Hij wist het niet. Maar hij maakte hierover zich geen zorgen. Diezelfde Heer die hen uit het slavenhuis in Egypte verlost had, hen door de Rietzee had geleid, die zou hen ook bewaren op deze zware, lange reis en hen naar het Beloofde land brengen. En wat gaf het dan, dat hij, Mozes niet wist hoe het moest? God wist het en dan zou alles goed komen!

Reizen dwars door de woestijn...

In dit vertrouwen liep Mozes voor het volk uit, dankbaar voor alles wat God gedaan had. En zo had het ook met dit verlost volk moeten zijn. Een jaar lang hadden ze Gods wonderen gezien en nu liepen ze achter Gods wolkkolom aan naar zijn heilige berg.

Maar zo was het niet! O zeker, ze waren vanaf de Rietzee moedig en ook heel blij op reis gegaan, de woestijn in. Ze zongen zelfs dankliederen. Maar niet lang. Hun hoofd stond niet meer naar zingen. Zou dit nu in het vervolg elke dag zo moeten, zo'n bloedig eind lopen? Was die zon hier altijd zo gloeiend heet? En dat hete zand, je brandde gewoon je tenen. En een dorst dat ze hadden!

Al langzamer en vermoeider liepen ze door het rulle zand. De moeders konden hun baby's bijna niet meer dragen en de jongens en meisjes zeurden aan één stuk door om drinken. Waren ze er nu bijna? Hoe lang moesten ze nog lopen?

Die nacht sliepen ze in hun platte, broeierige tenten en heel vroeg in de ochtend stonden ze al weer klaar om verder te reizen. Ook de tweede dag liepen ze uren. Het was alsof de zon nog heter brandde dan gisteren en dat de uren nog langzamer voorbij gingen. Het scherpe zand, door al die voetstappen in beweging gebracht, waaide in stofwolken om hen heen. Het kwam in hun ogen, in hun oren en in hun monden.

Elke keer wanneer ze van hun droge brood gingen eten knarste het zand tussen hun tanden en kiezen,. Steeds vaker moesten ze drinken. Het water in hun waterzakken verminderde zienderogen en het was ook nog lauw en smaakte naar geitenleer.

De derde dag liepen ze weer een heel eind, maar alles was nu nog tweemaal erger: de zon, het zand en de dorst.

Nu moesten ze vandaag wel een oase vinden, want het water was zo goed als op. Veel mensen hadden zelfs al niets meer. Maar hoe ze ook keken, hoe ze hun pijnlijke ogen ook inspanden, nergens zagen ze het groen van een palmboom. Er was niets anders dan zand en nog eens zand en in de verte donkere, hoge rotsen.

Toen het leek alsof er nooit een einde aan deze eindeloos lange reis zou komen en al het drinkwater op was, begonnen ze te mopperen. In Egypte was het beter dan hier in de woestijn. Het werk was daar zwaar geweest en de slavendrijvers wreed, maar daar was volop water geweest. Drinken! O, wat hadden ze allemaal een dorst. Alles hadden ze wel willen geven voor één slok water. Maar nergens was water in deze brandende hel! En Mozes? Nu, die liep daar maar alsof hij geen dorst had en geen moeheid kende. Maar Mozes was ook geen gewoon mens. Daar kon je geen rekening mee houden!

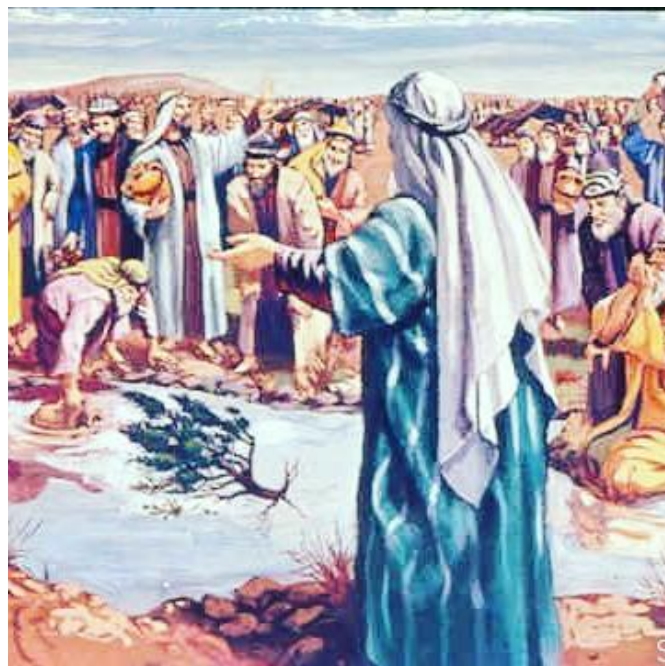
Plotseling zagen ze het schitteren van water.

Plotseling zagen ze vlak naast de weg waar ze liepen het schitteren van water in het zonlicht. In één keer was alle vermoeidheid verdwenen. **Water!**

Ze riepen het door naar de mensen die achter hen aankwamen. Zo snel ze konden renden ze naar het water en lieten zich op de grond vallen om als een dier water te drinken. Maar toen ze het eerste slokje water proefden, spuugden ze het direct weer uit. Zo bitter was dit. De tranen sprongen hen in de ogen. Nu waren ze zo blij met dit water en ze hadden zo'n vreselijke dorst, *maar dit water was niet te drinken!* Als het nu lauw water was geweest of vol met zand? Zo nauw keken ze niet na een woestijnreis van drie dagen. Maar bitter....

Maar toen ze er heftig en met wilde gebaren over dit niet te drinken water ruzie maakten, kreeg Mozes de schuld. Als één man liepen ze naar hem toe. Hij had hen in deze vreselijke wildernis gebracht, nu moest hij maar zeggen wat ze moesten drinken!

Natuurlijk wist Mozes ook niet hoe het moest. Ook hij had dorst. Voor hem was het ook moeilijk dat dit water niet te drinken was. Maar hij kwam niet in opstand tegen God. Hij stak niet in boosheid zijn vuisten omhoog. In deze zelfde woestijn had hij geleerd wat wachten was. Mozes bad tot God en direct kreeg hij antwoord. De Heer wees hem een stuk hout aan dat hij in het water moest gooien. Nadat hij dat gedaan had knielde Mozes bij het water neer en dronk. Het was heerlijk koel en lekker. Hij wenkte naar de mensen dat zij ook konden gaan drinken.

Mozes moest en stuk hout in het water gooien...

Nadat iedereen zijn dorst gelest had, waarschuwde de Heer zijn volk nog eens. Mozes moest heel duidelijk tegen hen zeggen, dat ze naar de Stem van God, hun Heer moesten luisteren. Dan kregen ze niet de ziekten en plagen waarmee de Heer de Egyptenaren gestraft had.

Van Mara – zo noemden ze deze plaats omdat het water bitter was - trokken de Israëlieten verder. Ze kwamen in een groot diep dal tussen hoge rotsen. De oase Elim. Daar waren twaalf waterbronnen en zeventig palmbomen. Hier hielden ze rust en zetten ze hun tentenkamp op. Later trokken ze verder het zuiden in en kwamen in de woestijn Sin.

Oase Elim.